

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Vup.*
Cím: *A Konflis.*

Forrás: *Az Újság*

Bp

(Hely)

917. I. 14.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1917"

Személy

A KONFLIS.

— Tanulmány az utcáról. —

(Két részben.)

I.

(Egy ur és két konflis.)

Nappal van, különben hogy merne az ember egyszerre két konflisról ábrándozni? Éjjel egy is sok, ha akad, de nappal van elég. Mivel nappal kevesebb szükség van rá. S mivel nappal némely vidéken és néha, ha kedvez a szerencse, villamos is jár.

Szóval adódik egy ur, a ki konflisba óhajtott ülni. Nem tudom, hogy miniszter-e, vagy burgonyakereskedő, de bizonyos, hogy igen nagy ur és ropant előkelő. Ezért óhajthat konflisba ülni. Főlemeli aranyvégű botját, s még azonfelül fütttyent is egyet, hogy álljon elő az egylovas hintőszerszű alkotmány.

A következő pillanatban két konflis áll előtte, két kocsisnak látszó urral a bakon.

— Tessék beszállni! — mondja az egyik. — Hová megyünk!

— Parancsoljon, — mondja a másik — merre hajtsak!

Az ur nézi az egyiket, nézi a másikat és habozik.

— Nekem tetszett inteni a bottal — mondja az egyik kocsis.

— Nekem fütttyentett az ur — mondja a másik kocsis.

Az ur bátortalanul mondja:

— Kérem, egyezzenek meg, melyikkel menjek. Azt beláthatják, két kocsi egy egyszerre nem ülhetnek.

— En vagyok a jogos — szól az első.

— Az ur az én fuvarom — mondja a második.

— Elmenj innen, te cserkész, te pasasvadász.

— Te vén csirkefogó, szeretnéd elhalászni a fuvaromat!

Káromkodás, szitkozódás, szóval kocsisvita. Végre előkerül az ostor. Az egyik jobbról emelgeti, a másik balról. Közül az előkelő ur, a ki konflisba óhajtott ülni.

— Hát melyikkel menjek?

— Ezzel a disznóval csak nem megy az ur, ha van becsület benne!

— Ennek a zsiválynak a szekérébe csak nem ül, ha tisztességes ember!

Es megint suhog az ostor. Most már úgy kopog a szitok, mint a jégeső.

Csődület támad. Rendőr közeledik. A véres verekedés előre veti az árnyékát.

Ebben a végzetes pillanatban az előkelő ur ellohol. Minden okos ember fut a botrány és a verekedés elől.

S mihegyt nincs utas, mindjárt nincs se harag, se verekedés, se botrány. A két kocsi elindul két különböző irányba. A kocsisok nevetnek. Nem is haragusznak egymásra.

— Ha nincs is pasasom, de legalább neked sincs — kiáltják egymás után.

S mind a kettő örül, hogy a másinak smcs keresete.

II.

(Egy konflis és két ur.)

Éjszaka van. Pokoli sötétség az utcákon. Pont éjfél. Záróra.

Minden öt-tíz lépésnyire egy-egy ember, vagy kettő-három álldogál az út szélén. Kocsira lenek. Üres konflisra. De se közel, se távol semmiféle járomű. Ha jön is nagy időközökben egy-egy kocsi, persze hogy ülnek már benne. Az üres kocsikat mintha elnyelte volna a föld.

Az egyik utcakeresztezésnél jobbfelől is áll egy leskelődő, a baloldalon is. Minden kocsira rászólnak, integetnek, fütttyentenek, kiabálnak.

Végre — hiszen csudák is történnek a köruton — megáll az egyik kocsi. Üres s hajlandónak látszik fuvarot vállalni. E végre akadhatnak kegyes szívű kocsisok is.

A következő pillanatban az egyik leskelődő jobbról, a másik balról megragadja a kocsiajtó kilincseit.

— Menjen ide és ide — mondja az egyik.

— Hajtson amoda — mondja a másik.

A kocsis nyugodt bölcseséggel felel:

— Csak egyfelé mehetek egyszerre.

— Én intettem magának — mondja az egyik ur.

— Én fütttyentettem — mondja a másik.

— Én közelebb lakom — kapacitál az egyik.

— Én többet fizetek — licitál a másik.

— Én hölgygyel vagyok — szól az első.

— Hölgyeké az elsőség.

— Én magam vagyok — szól a második.

— Könnyebben visz a lova.

A kocsis jobbra is néz, balra is néz, s egykedvűen mondja:

— Csak egyfelé mehetek egyszerre.

— Kap két koronát, ha engem visz — szól az egyik ur.

— Én kettő ötvenet adok — szól a másik.

— Boriavalót is kap — mondja az első.

— Két cigarettát is adok — mondja a második.

A kocsis, se szó, se beszéd, ráhuz egyet a lovára, s odébb dőcög. Tíz lépéssel odébb ugyanis megállítják újra.

A hogy a kocsi elment közülök, a két ur szembekerül. Megnézik egymást, de nem szólnak egy szót se. Nem is haragusznak egymásra, mind a kettő mosolyog.

És nevetve gondolja magában mindegyik:

— Én most gyalog kutyaagolhatok haza. Az bizonyos. De legalább te is gyalogolhatsz, kutya egye májad.

És elindulnak hazafelé.